

62010CC0500

ENERĢLADVOKĀTES ELEANORAS ŠARPSTONES [ELEANOR SHARPSTON]

SECINĀJUMI,

sniegti 2011. gada 17. novembrī (1)

Lieta C-500/10

Ufficio IVA di Piacenza

pret

Belvedere Costruzioni Srl

(Commissione Tributaria Centrale, Sezione di Bologna (Itālija) līgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

“Dalībvalstu pienākums nodrošināt efektīvu PVN iekasšanu — Sestās direktivas 2. un 22. pants — Tiesvedības pabeigšana bez trešās instances tiesas nolūma”

1.

Lai samazinātu nodokļu tiesu ievierojamo darba apjomu, Itālijas Republika ir pieņēmusi tiesību normas, saskaņā ar kurām situācijā, kad nodokļu iestāde ir zaudējusi gan pirmajā instancē, gan pirmajā apelācijas instancē un kad strīds pastāv jau kopumā ilgāk nekā 10 gadus, nodokļu iestādes celta apelācijas sūdzība pārdotajā instancē ir jāizskata, nepieņemot lēmumu pārcelt to.

2.

Commissione Tributaria Centrale, Sezione di Bologna (Centrālā nodokļu tiesa, Boloņas nodaļa), kura izskata šāda veida lietas, vēlas uzzināt, vai situācijā, ja strīds ietver jautājumu par pievienotās vērtības nodokli (turpmāk tekstā – “PVN”), šādas tiesību normas ir saderīgas ar dalībvalstu pienākumu nodrošināt efektīvu nodokļa iekasšanu.

ES tiesības

3.

Saskaņā ar LES 4. panta 3. punktu (iepriekš EKL 10. pants) dalībvalstīm ir jānodrošina to pienākumu izpilde, kas izriet no Līgumiem vai Savienības iestāžu aktiem, jebkādu Savienības uzdevumu izpilde un jebkuras no jebkādiem pasākumiem, kuri varētu apdraudēt Savienības mērķu sasniegšanu. Tāpēc papildu pienākumi ir noteikti tiesību aktos, kas attiecas uz PVN.

4.

Kopš 2007. gada 1. janvāra galvenie noteikumi attiecībā uz PVN ir ietverti Direktīvā 2006/112 (2). Pamatlietas izskatīšanas laikā šie noteikumi bija ietverti Sestajā direktīvā (3). Valsts tiesa it īpaši atsaucas uz pārdotās minētās direktivas 2. un 22. pantu.

5.

[Direkt?vas] 2. pant? bija noteikts:

“Pievienot?s v?rt?bas nodoklis j?maks?:

1. par pre?u pieg?di vai pakalpojumu sniegšanu, ko par atl?dz?bu attiec?g?s valsts teritorij? veicis nodok?u maks?t?js, kas k? t?ds r?kojas;

2. par pre?u iev?šanu.” (4)

6.

Sest?s direkt?vas 22. pants sauc?s “Pien?kumi atbilst?gi iekš?jai sist?mai”. Valsts tiesa da??ji cit? tr?s [š? panta] da?as:

“4. Katrs nodok?a maks?t?js iesniedz nodok?u deklar?ciju noteikt? laik?, kurš j?nosaka katrai dal?bvalstij. [..]

5. Visi nodok?a maks?t?ji, iesniedzot nodok?u deklar?cijas, samaks? pievienot?s v?rt?bas nodok?a t?ro [neto] summu. [..]

[..]

8. [..] dal?bvalstis var uzlikt citus pien?kumus, ko t?s uzskata par vajadz?giem, lai pareizi uzliktu un iekas?tu nodok?us un nov?rstu kr?pšanu.” (5)

7.

Valsts tiesa da??ji cit? ar? Tiesas sprieduma liet? C-132/06 Komisija/It?lija (6) 37.–39. punktu:

“37.

No Sest?s direkt?vas 2. un 22. panta, k? ar? no EKL 10. panta izriet, ka katrai dal?bvalstij ir j?veic visi atbilstošie normat?vie un administrat?vie pas?kumi, lai nodrošin?tu PVN iekas?šanu piln? apjom? t?s teritorij?. Šaj? sakar? dal?bvalst?m ir j?p?rbauda nodok?a maks?t?ju deklar?cijas, to p?rskati un citi attiec?gie dokumenti, k? ar? j?apr??ina un j?iekas? maks?jamais nodoklis.

38.

Kop?jas PVN sist?mas ietvaros dal?bvalst?m ir j?nodrošina nodok?u maks?t?jiem noteikto pien?kumu iev?rošana, un šaj? sakar? t?m ir zin?ma r?c?bas br?v?ba, tostarp attiec?b? uz to, k? ir izmantojami to r?c?b? esošie l?dzek?i.

39.

Š? r?c?bas br?v?ba tom?r ir ierobežota ar pien?kumu nodrošin?t Kopienas pašas resursu efekt?vu iekas?šanu un ar pien?kumu neizrais?t b?tiskas atš?ir?bas attieksm? pret nodok?a maks?t?jiem – vai nu vienas dal?bvalsts iekšien?, vai ar? vis?s dal?bvalst?s. Tiesa jau ir nospriedusi, ka Sest? direkt?va ir j?interpret? atbilstoši nodok?u neitralit?tes principam, kas ir rakstur?gs kop?jai PVN sist?mai un saska?? ar kuru uz??m?jiem, kas veic vien?das darb?bas, nedr?kst piem?rot atš?ir?gus nosac?jumus attiec?b? uz PVN iekas?šanu (2004. gada 16. septembra spriedums liet? C-382/02 Cimber Air, Kr?jums, I-8379. lpp., 24. punkts). Vis?s dal?bvalstu darb?b?s attiec?b? uz PVN iekas?šanu ir j?iev?ro šis princips.”

8.

Ministru kabineta spriedums Tiesa nosprieda, ka Itālijas nodokļu amnestija (Likuma Nr. 289/2002 8. un 9. pants), ar kuru tika atcelta tiesiskā atbildība par nodokļu parādiem, kas radušies pirms 1996. gada 1. aprīļa, ir atbilstīga Eiropas Savienības tiesiskajam raksturojumam, kas paredzēti Sestās direktivas 2. un 22. pantā, aizstājot ar citiem pienākumiem, saskaņā ar kuriem nebija jāmaksē minētās summas, padarot šos pantus bezjēdzīgus. Šis tiesību akta iedarbība bija līdzvērtīga atbrīvojumam no nodokļa maksāšanas, kas būtiski traucēja atbilstošu vienotas PVN sistēmas darbību, kropojot nodokļu neitralitātes principu, ieviešot lielu dažādību attiecībā uz to, kā izturas pret nodokļu maksātājiem Itālijā, un pārkāpjot pienākumu nodrošināt, ka PVN visās dalībvalstīs tiek iekasēts vienādi (7).

9.

Tiesa tādējādi nosprieda, ka, paredzot vispārīgu un nenoteiktu atteikšanos no pārbaudām attiecībā uz ar nodokli apliekamiem darījumiem, kas veikti vairāku taksācijas periodu laikā, Itālija nav izpildījusi Sestās direktivas 2. un 22. pantā, kā arī EKL 10. pantā paredzētos pienākumus.

Itālijas tiesības

10.

Līdz 1996. gada 1. aprīlim strādus nodokļu jomā Itālijā izskatīja pirmās un otrās instances nodokļu tiesas vietējā un provinču līmenī, ar pildīto apelācijas iespeju Commissione Tributaria Centrale [Centrālā nodokļu tiesa], kas atrodas Romā. Sākot ar 1996. gada 1. aprīli (8) šo sistēmu aizvietoja reģionālās un provinču nodokļu tiesas, ar apelācijas iespeju Corte di Cassazione (Kasācijas tiesa). Commissione Tributaria Centrale faktiski tika likvidēta. Tajā nevarēja celt jaunas apelācijas, bet tās nodaļas reģionos un provincēs turpinās pastāvēt līdz brīdim, kad būs izskatītas visas prasības, kuras tajā bija iesniegtas līdz minētajam datumam. Šis brīdis vēl nav pienācis (9).

11.

Tiesību norma, par kuru iesniedzējtiesai nav skaidrības (10), stājas spēkā 2010. gada 26. maijā. Tās redakcija ir šāda:

“Lai nodrošinātu to, ka tiesvedība nodokļu jautājumos tiek īstenota saprātīgā termiņā, kā to paredz [Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija, turpmāk tekstā – “ECPAK”], neizšķirtie strādi nodokļu jomā, kas radušies no prasībām, kuras pirmās instances tiesā iesniegtas vairāk nekā 10 gadus, pirms stājas spēkā likums, ar kuru attiecīgā dekrēta pārvietoja likumu, un kuros Valsts ieņēmumu dienests ir zaudējis gan pirmajā, gan otrajā instancē, ir jāizbeidz, pamatojoties uz to, ka nav izpildīts nosacījums par izskatīšanu “saprātīgā termiņā”, kas paredzēts šīs konvencijas 6. panta 1. punktā, saskaņā ar šādiem noteikumiem:

a)

strādi nodokļu jomā, kas tiek izskatīti Commissione Tributaria Centrale, izņemot tos strādus, kuru priekšmets ir nodokļa atmaksa, automātiski tiek izbeigti saskaņā ar tiesas priekšdēvētajā vai citās šim nolīkam deleģētās personas rīkojumu [...];

b)

strādus nodokļu jomā, kas tiek izskatīti Corte di cassazione, var izbeigt, ja tiek samaksāta summa, kas atbilst 5 % no prasības apmēra [...], attiecīgi noraidot jebkādu prasību par taisnīgu

atlīdzību 2001. gada 24. marta Likuma Nr. 89 (11) izpratnē. Šādu prasību nodokļu maksātājs deviņdesmit dienu laikā sūkot no likuma, ar kuru šis dekrēts tika pārvēidots likums, spēkā stāšanās brīža var iesniegt attiecīgajai tiesas sekretariātai vai kancelei kopā ar pierādījumu par attiecīgo maksājumu. Šajā punktā norādītā tiesvedība tiek apturēta līdz [šā punkta] otrajam teikumam norādītā termiņa beigām un pabeigta ar rīkojumu, ar kuru tiek sadalīti visi tiesāšanās izdevumi. [Maksājumi] nekādā gadījumā netiek atmaksāti. [..]"

Fakti, process un uzdotais jautājums

12.

Belvedere costruzioni Srl (turpmāk tekstā – "Belvedere") savā ikgadējā PVN deklarācijā par 1980. gadu norādīja uzkrājumu ITL 24 288 000 apmērā. Savu 1981. gada deklarāciju tā iesniedza novēloti – 1982. gada 8. aprīlī. 1982. gada deklarācijā tā atzina summu ITL 22 264 000 (12) apmērā, norādot šo summu kā PVN atlaidi saskaņā ar 1981. gada deklarāciju.

13.

1985. gada augustā nodokļu iestāde atkārtoti izvērtēja Belvedere attiecībā uz 1982. gadu, pamatojoties uz to, ka uzņēmums nebija laikus iesniedzis savu 1981. gada deklarāciju un tāpēc nevarēja piemērot atlaidi ITL 22 264 000 apmērā.

14.

Pirmās instances nodokļu tiesā Belvedere apgalvoja, ka prasība radās nevis no 1981. taksācijas gada, bet no 1980. gada deklarācijā norādītās atlaides apmēra. Tā norādīja, ka situācijā, kad attiecīgajam gadam ir notikusi PVN pārmaksa, tiesības veikt atskaitījumu nākamajos gados zūd tikai tad, ja attiecīgajam laika posmam nav ne aprēķināts PVN parāds, ne arī uzrādīts galīgais aprēķins gada nodokļu deklarācijā. Tā kā Belvedere neatbilst šādiem kritērijiem, tā savā 1982. gada deklarācijā joprojām varēja piemērot atlaidi, kas norādīta 1980. gada deklarācijā.

15.

Nodokļu iestāde apgalvoja, ka 1981. gada deklarācija, ņemot vērā, ka tā netika iesniegta laikā, nav spēkā. Tādējādi attiecīgajam gadam nebija iesniegts ne atmaksas pieteikums, ne arī norāde uz uzņēmuma nolikumu izmantot atlaidi 1982. gadā. Tādējādi tādās atlaides izmantošana 1982. gada deklarācijā, kas nav bijusi uzrādīta derīgā 1981. gada deklarācijā, bija pretlikumīga.

16.

1986. gada oktobrī pirmās instances nodokļu tiesa nosprieda par labu Belvedere. 1990. gada maijā otrās instances tiesa noraidīja nodokļu iestādes apelācijas sūdzību. 1990. gada jūlijā šā [nodokļu] iestāde iesniedza vēl vienu apelācijas sūdzību iesniedzējtiesā. 2008. gadā tā atkārtoti apliecināja savu ieinteresētību uzturēt apelācijas sūdzību. Abu lietas dalībnieku apsvērumi būtībā ir tādi paši kā iepriekšējā instanšu tiesās.

17.

2010. gada septembrā Commissione Tributaria Centrale uzdeva [prejudiciālu] jautājumu Eiropas Savienības Tiesai. Saskaņā ar apstrādāto tiesību normu tai tiesvedībā ir jāizbeidz automātiski, izdodot rīkojumu, kas iegūs res judicata statusu un pilnībā izbeigs nodokļu iestādes trīs tiesu instancēs uzturēto prasību. Ēmot vērā spriedumu lietā C-132/06, iesniedzājtiesai ir radušās šaubas, vai tas atbilst ES tiesībām. Tāpēc tā lūdz sniegt prejudiciālu nolēmumu par šādu jautājumu:

“Vai EKL 10. pants, tagad LES 4. pants, un [Sestās direktīvas] 2. un 22. pants nepieļauj tādus Itālijas tiesību aktu noteikumus, kas izklāstīti 2010. gada 25. marta Dekrētlikuma Nr. 40, kurš pārvēidots par 2010. gada 22. maija Likumu Nr. 73, 3. panta 2.a punktu, saskaņā ar kuriem tiesa, kuras kompetencē ir izskatīt nodokļu jautājumus, nevar lemt par tāda iespējama nodokļu parāda pastāvīšanu, ko nodokļu iestāde ir laikus centusies atgūt, pārsdzot nelabvēlīgu lēmumu, un kas faktiski paredz, ka pieprasītais PVN parāds tiek pilnībā dzēsts, ja tiesas gan pirmajā, gan otrajā instancē ir lūmušas, ka šāds parāds nepastāv, un nodokļu maksātājam, kura labā ir lemts par parāda dzēšanu, nav jāmaksā pat daļa no pieprasītā parāda?”

18.

Mutvārdu un rakstveida apsvērumus iesniedza Itālijas valdība un Komisija.

Ievada apsvērumi

Atbilstošās ES tiesību normas

19.

Pamattiesvedībā ir par 1980.–1982. PVN gadu. Tā kā kopš 1996. gada Commissione Tributaria Centrale nav iesniegtas jaunas apelācijas sūdzības, visi strīdi, kurus ietekmē apstrādātā tiesību norma, attiecas uz gadiem līdz šim datumam. Tāpēc es piekrītu Komisijai, ka jebkurš pienākums, ko dalībvalstij paredz ES tiesību akti PVN jomā, drīzāk izriet no Sestās direktīvas, nevis no Direktīvas 2006/112, kas ir piemērojama tikai kopš 2007. gada 1. janvāra.

20.

Saistībā ar attiecīgo Līguma noteikumu – EKL 10. pantu vai LES 4. panta 3. punktu – nostāja var būt mazāk skaidra, Ēmot vērā, ka apstrādātā tiesību norma tika pieņemta 2010. gada 10. maijā, pēc tam, kad stājās spēkā Lisabonas Līgums. Tomēr, tā kā abos pantos būtībā ir noteikti vieni un tie paši pozitīvie un negatīvie pienākumi, šis dalījums ir tikai formāls.

Atbilstošās Itālijas tiesību normas

21.

Pārvēidotā dekrētlikuma 3. panta 2.a punkta a) un b) apakšpunktā paredzēti ievērojami atšķirīgāki nosacījumi attiecībā uz tiesvedības pabeigšanu atkarībā no tā, vai lietu izskata Commissione Tributaria Centrale vai Corte di Cassazione. Inter alia pirmajā situācijā tiesvedībā tiek automātiski izbeigta, nemaksājot nodokli, bet otrajā situācijā lietas var tikt izbeigtas, ja iesniegums iesniegts 90 dienu laikā, un nodokļu maksātājam ir jāmaksā 5 % no apstrādātās summas (13).

22.

Šis Līgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas tikai uz a) apakšpunktu. Nerodas jautājums par b) apakšpunktu iekāuto noteikumu pieņemamību. Šis jautājums ir uzdots citā Līguma Tiesai

sniegt prejudiciālu nolēmumu (14), kurš tomēr neattiecas uz PVN – nodokli, kas ir pakāpts saskaņošanai ES ietvaros, bet uz nesaskaņotu tiešo nodokli dividendām, kurš acīmredzot ir piemērots uzņēmumam, kas ir dibināts ārpus ES.

23.

Lai gan b) apakšpunktu dažos aspektos var atbilstoši salīdzināt ar a) apakšpunktu, man šķiet, ka ir būtiski izvērtēt abus abu apakšpunktu kombinēšanas. It īpaši es atšķirībā no Komisijas saistībā ar šo lietu nebalstītos uz to, ka Corte di Cassazione ir aprakstījusi vai interpretējusi b) apakšpunktu līgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu otrā lietā.

Pamatlietas būtiskie aspekti

24.

Strīds pamatlietā ir par nodokļu maksātāja tiesībām pārnest pieprasīto PVN atlaidi uz nākamā gada pēdējā gada, kurā tas, kā apgalvots, radās, ja nodokļu deklarācija par attiecīgā gada netika iesniegta laicīgi. Šķiet, ka juridiskais jautājums ir par to, kāda nozīme attiecīgi ir jāpiešķir katram no abiem, iespējams, dažādi pretrunīgajiem Itālijas PVN tiesību aktu procesuālajiem noteikumiem.

25.

Šķiet, ka būtībā tomēr ir atšķirīga no uzdotā jautājuma, un tāpēc nav vērts izvērtēt, vai Belvedere vai nodokļu iestāde būtu (vai bija) uzvarējusi.

26.

Būtiski ir tas, ka tiesvedība pirmajā instancē tika uzsākta vairāk nekā 10 gadus, pirms stājās spēkā apstrīdētā tiesību norma (lai gan šo iezīmi var attiecināt uz jebkuru apelācijas sūdzību, kas šobrīd tiek izskatīta Commissione Tributaria Centrale, jo kopš 1996. gada nav bijis iespējams iesniegt jaunas apelācijas sūdzības) un ka nodokļu iestāde ir zaudējusi gan pirmajā, gan otrajā instancē. Tādējādi ir izpildīti apstrīdētās tiesību normas nosacījumi, lai varētu automātiski izbeigt tiesvedību Commissione Tributaria Centrale. Jāaplūko jautājums, vai šāda automātiska izbeigšana, pamatojoties uz šiem nosacījumiem, nav pretrunā ES tiesībām.

27.

Komisija ir norādījusi, ka pirmās instances tiesa sava lēmuma, kurš tika pieņemts par labu Belvedere, pamatojumam ir vēltējusi tikai astoņas rindīgas teksta, savukārt pirmā apelācijas tiesa savu pamatojumu izklāstīja četrās rindītās.

28.

Ar šīs apstākļi šķiet nenozīmīgs, ņemot vērā uzdoto jautājumu, kas attiecas uz visām lietām, ko izskata Commissione Tributaria Centrale. Šķiet, ka tam nav arī pašas nozīmes nevienā citā ziņā, jo pašā nodokļu iestādes pirmajā apelācijas sūdzībā bija ietvertas tikai 12 rindīgas juridiskās argumentācijas (otrajā apelācijas sūdzībā tā tika paplašināta līdz 24 rindītām).

Argumentu pēdējās izklāsta kopsavilkums

29.

Komisija uzskata, ka lieta ir jāizskata, pamatojoties uz iesniedzējtiesas veikto apstrīdētās tiesību normas interpretāciju uzdotajā [prejudiciālajā] jautājumā, proti, ka tajā "faktiski ir paredzēts, ka

pieprasītais PVN parāds tiek pilnībā dzēsts", ja ir izpildīti apstrīdētajā tiesību normā norādītie nosacījumi.

30.

Ar šādu pamatojumu tū apgalvo, ka apstrīdētais noteikums ir tūds vispārīgs atbrīvojums, kādu Tiesa ir aizliegusi spriedumā lietā C-132/06 un kādu, būtībā, balstoties uz tiem pašiem argumentiem, kas izklāstīti minētajā spriedumā, aizliedz ES tiesības. Tū apgalvo, ka saskaņā ar apstrīdēto tiesību normu tiek vienkārši izslēgta vesela nodokļu iestāžu celto prasību kategorija, vispār nevērtējot katras lietas atsevišķos apstākļus. Tomēr Komisija tiesas sēdē norādīja, ka pret Itāliju nav ierosināta pārkāpumu procedūra saistībā ar apstrīdēto tiesību normu.

31.

Itālijas valdība norāda, ka atšķirībā no amnestijas lietā C-132/06 apstrīdētā tiesību norma ir skaidri procesuāls noteikums, kas attiecas uz tiesvedību nodokļu tiesās un kas tiek piemērots nākamajā posmā pēc tam, kad valsts ir izmantojusi savas pilnvaras un izpildījusi savus pienākumus attiecībā uz PVN veidā maksājamo summu pārbaudi un iekasēšanu. Lai gan Tiesai principā ir saistoša valsts tiesas interpretācija attiecībā uz valsts tiesībām, lūgums sniegt prejudiciālu nolikumu šajā gadījumā ir nepilnīgs, jo tajā nav izskaidrots, kāpēc apstrīdētā tiesību norma ir jāuzskata par vispārīgu atbrīvojumu. Tāpēc Tiesai būtu jāņem vērā pašas Itālijas valdības skaidrojums.

32.

Pakārtoti, Itālijas valdība norāda, ka atšķirībā no amnestijas lietā C-132/06 apstrīdētais noteikums nopietni neapdraud kopējās PVN sistēmas atbilstošu darbību vai nodokļu neitralitātes principa īstenošanu, kā arī tas nerada labvēlīgākus apstākļus nodokļu maksātājiem, kuri ir vainīgi nodokļu apiešanās (15). Tieši pretēji, tas ir piemērojams tikai gadījumos, kad nepieciešamība ievērot ECPAK ietvertu prasību par savlaicīgu strīdu atrisināšanu un atbrīvot no nastas tiesu sistēmu, kas ir pārslogota ar aizvien ilgākām tiesvedībām, ir lielāka par zādošo valsts interesi uzturēt nodokļu prasības, kas jau ir tikušas noraidītas pirmajā un otrajā instancē.

Vērtējums

Apstrīdētās tiesību normas interpretācija

33.

Lai gan jautājums par apstrīdētās tiesību normas interpretāciju ir valsts tiesu kompetencē, es nepiekrītu, ka šai Tiesai ir stingri saistošs šīs tiesību normas apraksts uzdotajā [prejudiciālajā] jautājumā, kas noteic, ka pieprasītais PVN parāds tiek pilnībā dzēsts. Šīs tiesību normas iedarbību var noskaidrot, ņemot vērā tās formulējumu. Tas, ko iesniedzātāja vēlas uzzināt, ir, vai šo iedarbību var uzskatīt par "vispārīgu un nediferencētu atteikšanos no pārbaudām attiecībā uz ar nodokli apliekamiem darījumiem" sprieduma lietā C-132/06 izpratnē vai arī par pietiekami lūdzvērtīgu šādam atbrīvojumam, lai to aizliegtu ar ES tiesībām. Ar jautājumu netiek pieņemts, ka apstrīdētā tiesību norma var tikt par šādu uzskatīta. Ja tas tā būtu, tad atbilde būtu jau sniegta pašā iesniedzātājas interpretācijā.

34.

Ja tomēr Tiesa uzskatītu, ka tai ir saistoša minētā interpretācija, tai uz uzdoto jautājumu būtu jāatbild apstiprinoši.

Salīdzinājums ar liet. C-132/06 aplūkotajām tiesību normām

35.

Apstrīdētās tiesību normas iedarbība, šī liet, būtiski atšķiras no iedarbības, kas piemēta liet. C-132/06 aplūkotajām tiesību normām.

36.

Pdžs minētās (16) it paši nodrošina plašu imunitāti pret novērtšanu vai izmeklēšanu, ko veiktu nodokļu iestādes attiecībā uz PVN apmēriem, kuri nav deklarēti laicīgi, apmaiņā pret maksājumu, kurš svērtējās no puses vēlāk deklarētā maksājuma nodokļa apmēra līdz pat simboliskam nodokļa apmēram. Tiesa nosprieda (17), ka to sekas bija tādas, ka “nodokļu maksātājiem, kuri [bija] vainīgi krāpšanā, šie akti [bija] labvēlīgāki”. Tiesa turklāt norādīja (18), ka, “ieviešot atbrīvošanas no atbildības pasākumu pavisam drīz pēc tam, kad bija beigušies nodokļa maksātājiem noteiktie termiņi PVN samaksai, un tiem prasot samaksāt summu, kas ir ļoti nenozīmīga, salīdzinot ar nodokli, kas faktiski būtu jāsamaksā, attiecīgais pasākums ļauj attiecīgajiem nodokļa maksātājiem pilnībā izvairīties no saviem pienākumiem PVN jomā, lai gan valsts nodokļu iestādes būtu varējušas identificēt vismaz daļu no šiem nodokļa maksātājiem ētru gadu laikā pirms noilguma datuma parasti maksājamajam nodoklim. Tādējādi Likums Nr. 289/2002 mazina katras daļbvalsts atbildību par to, ka nodoklis tiek uzlikts un iekasēts pareizi”.

37.

To pašu nevar teikt par šajā liet. apstrīdēto tiesību normu. Kā uzskata gan Itālijas valdība, gan Komisija, tā attiecas uz tiesvedības posmu, nevis uz administratīvo posmu, par ko ir atbildīgas nodokļu iestādes. Uz tās procesuālo raksturu norāda tas, ka šo tiesību normu nepiemēro vienkārši PVN, kā tas bija ar tiesību normām liet. C-132/06, bet gan Commissione Tributaria Centrale iesniegtajām apelācijās sūdzībām, kas attiecas uz visa veida nodokļiem. Nav imunitātes pret nodokļu iestāžu veikto izmeklēšanu vai novērtējumu. Visi attiecīgie gadījumi ir izmeklēti, un maksājumi ir pieprasīti pirms apstrīdētās tiesību normas piemēšanas. Ar šo tiesību normu paredz termiņu nodokļu iestādes pdžai apelācijās iespdžai pret nelabvēlīgu tiesas spriedumu, bet neparedz paši labvēlīgākus nosacījumus tiem, kuri ir izvairījušies no nodokļu maksāšanas. Nešīet ticami (cerams, ka neiespdžami), ka šādas personas divreiz varētu uzvarēt tiesā strīdā ar nodokļu iestādi – ne tikai pirmajā instancē, bet arī apelācijā. Visbeidzot, apstrīdētā tiesību norma stājās spēkā vairāk nekā 14 gadus pēc tam, kad bija iespdžams iesniegt pdžjo pārsūdzību, un nevis “ļoti neilgi pēc tam, kad bija pagājis laiks, kad nodokļa maksātājiem bija jāsamaksā PVN” (19).

38.

Tādējādi nav iespdžams apgalvot, ka apstrīdētā tiesību norma “mazina atbildību, kas uzlikta katrai daļbvalstij, lai nodrošinātu pareizu nodokļa uzlikšanu un iekasēšanu”, tādā pašā veidā, kā tas bija attiecībā uz liet. C-132/06 aplūkotajām tiesību normām.

Dalībvalstu pienākumi

39.

Komisija uzsver dalībvalstu pienākumu "veikt visus administratīvos un juridiskos pasākumus, kas nepieciešami, lai nodrošinātu visa attiecīgā PVN apmēra iekasēšanu to teritorijā", "nodrošināt to, ka nodokļu maksātāji pilda savus pienākumus", "nodrošināt Kopienas pašas resursu efektīvu iekasēšanu" un "neradīt būtiskas atšķirības attieksmē pret nodokļu maksātājiem" (20).

40.

Šādi pienākumi tomēr nevar ietvert pienākumu nodrošināt vispārēju noteikumu, ka nodokļu iestādes var turpināt pārsūdzēt tiesas nolikumus līdz labvēlīga nolūma saņemšanai. Tāpat neviens ES tiesību princips neparedz, ka jābūt pieejamai vairāk nekā vienai pārsūdzības iespējai. Šā Tiesa pati attiecībā uz atsevišķiem tiesvedību veidiem ir piemērs pirmās un pēdējās instances tiesai. Atsevišķās citās tiesību sistēmās nav absolūtu pārsūdzības tiesību, un tiesības pārsūdzēt reti kad var tiek sniegtas lietās dalībniekam, kurš ir secīgi zaudējis divās tiesu instancēs. Jebkurā sistēmā ir jābūt brīdim, kad nav iespējama tālāka pārsūdzība. Nevienā [tiesību] sistēmā nav garantijas, ka galīgais lēmums būs neapšaubami tiesiski pareizs.

41.

Apstrīdētā tiesību norma nosaka termiņu nodokļu iestādes pēdējai apelācijai, ja pirmajā un otrajā instancē ir pieņemti nelabvēlīgi lēmumi. Tādējādi tā attiecas uz situāciju, kad šā iestāde ir veikusi pasākumus, ko varētu uzskatīt par atbilstošiem, lai nodrošinātu PVN iekasēšanu, ko šā iestāde uzskata par iekasējamo, bet attiecībā uz kuru pirmās instances un apelācijas tiesa ir nolēmus, ka pieprasītais PVN patiesībā nav jāmaksā. Es nevaru pieņemt to, ka šāds pasākums pats par sevi norāda uz to, ka dalībvalsts nav nodrošinājusi atbilstošu PVN sistēmas stenošanu.

42.

Tiesas sēdē Komisija piekrita, ka dalībvalstīm nav vispārēja pienākuma nodrošināt, lai nodokļu iestāde varētu otrreiz iesniegt apelāciju PVN strīdos, bet norādīja, ka situācijā, kad šāda apelācija parasti ir pieejama, nav pieļaujams, ka pastāv daļa patvaļīgi noteiktu apelācijas sūdzību, kurām "nokrīt galvu" pēc tam, kad tās ir iesniegtas, bet pirms to izskatīšanas.

43.

Man šķiet, ka apstrīdētā tiesību norma neattiecas uz patvaļīgi noteiktu apelācijas sūdzību daļu. Tā attiecas uz visām Commissione Tributaria Centrale iesniegtajām apelācijas sūdzībām, kurās nodokļu iestāde ir zaudējusi pirmās un otrās instances tiesā, kurās lietas tika izskatītas vairāk nekā 10 (faktiski 14) gadus. Dalībvalsts pienākums saskaņā ar Sestās direktīvas 22. pantu nodrošināt, ka PVN tiek pareizi novērtēti un iekasēti, ietver izpildi daudz šķērķa laikā posmā (21). Var apgalvot arī, ka, nenodrošinot, ka strīdi par novērtējumu netiek atrisināti saprātīgā laikā pēc tam, kad ir bijis pilnībā jāsamaksā PVN, neemot vērā, ka ir pieņemti divi tiesas nolikumi par labu vienai un tai pašai pusei, Itālija nebija izpildījusi šo pienākumu. Manuprāt, nevar apgalvot, ka, izbeidzot šādu strīdu pēc 14 gadiem vienīgajā veidā, kas nerada netaisnību pret lietas dalībnieku, kura labā šie iepriekšējie nolikumi tika pieņemti, tā nav izpildījusi savu pienākumu. (Es uzsveru, ka šīs piezīmes attiecas uz pašu apstrīdēto tiesību normu un nevis uz atšķirīgo tiesību normu, kas ir piemērojama pārsūdzībām, kuras ir iesniegtas Corte di Cassazione, vai arī attiecībā m šo abu tiesību normu starpā.)

44.

Komisija atsaucās arī uz Tiesas spriedumiem lietā Lucchini (22) un it īpaši lietā Fallimento

Olimpiclub (23). Abas lietas ir par res judicata principa piemērošanu Itālijas tiesā. Spriedumā lietā Lucchini Tiesa nolēma, ka ES tiesā ir pretrunā tādās valsts tiesību normas piemērošana, ar kuru noteikts minētais princips, ja tās piemērošana ar lēmumu, kas ir kļuvis galīgā, ir šķērslis tādai valsts atbalsta atgāšanai, ko noteikusi Komisija un kas ticis atzīts par nesaderīgu ar kopējo tirgu. Spriedumā lietā Fallimento Olimpiclub, atsaucoties uz spriedumu lietā Lucchini, tē nolēma, ka šī paša noteikuma piemērošana ir liegta PVN strīdā, kas attiecas uz nodokļu gadu, par kuru vēl nav pieņemts galīgā tiesas nolēmums, ja šāda piemērošana liegtu valsts tiesai ņemt vērā ES tiesību normas par āunprātīgu rīcību PVN jomā. Komisija velk paralēli starp šiem aizliegtajiem res judicata principa piemērošanas gadījumiem un apstrīdēto tiesību normu, ciktāl, šķiet, ka ar pēdējo pirmās apelācijas tiesas nolēmumam tiek piešķirts res judicata statuss, vienlaicīgi atceļot jebkāda jautājuma par saderību ar ES tiesā izskatīšanu (tiesā, kas būtu bijusi pēdējās apelācijas tiesa).

45.

Manuprāt, šādu paralēli nevar vilkt. Situācija lietā Lucchini bija tā, ka tika apskatīti principi, kas nosaka pilnvaru sadalījumu starp dalībvalstīm un Kopienas valsts atbalsta jomā, kur Komisijai ir ekskluzīva kompetence novērtēt valsts atbalsta pasākumu saderību ar kopējo tirgu. Un Fallimento Olimpiclub, lai arī lūdzīgā lieta, jo tā bija saistīta ar PVN, tika izskatīta par konkrētu jautājumu, vai res judicata interpretācija tādā nozīmē, ka PVN strīdos, kuros attiecīgās lietas galīgais spriedums attiecas uz būtisku jautājumu, kas šai lietai ir kopīgs ar citām lietām, tam ir saistošs raksturs attiecībā uz konkrēto jautājumu, pat tad, ja šis sprieduma secinājumi attiecas uz citu nodokļu periodu, ir saderīga ar efektivitātes principu. Neviena no šīm situācijām, kā arī neviena salīdzināma situācija nav tāda, kas dominētu šajā lietā, kura būtu jāizspriež, ņemot vērā tās pašas iezīmes.

46.

Komisija ir arī uzsvērusi, ka PVN ir pamatā vienam no ES "pašas resursiem", par kuru efektīvu iekasēšanu ir atbildīgas dalībvalstis (24).

47.

Tā, protams, ir taisnība. Pašu resurss, kura pamatā ir PVN, ir noteikts 0,3 % apmērā no saskaņotā PVN aprēķina bāzes katrai dalībvalstij (25). Tā kā teorētiskā saskaņotā bāze faktiski tiek aprēķināta, ņemot vērā faktiski iekasētos apmērus (26), efektīva iekasēšana, ko veic dalībvalstis, ietekmē ES budžeta ieņēmumus.

48.

Tomēr efektīvas iekasēšanas prasība nevar būt absolūta. Iekasēšanas izmaksas un iespējamība ir jāizvērtē, ņemot vērā iespējamās ieņēmumus. Attiecībā uz apstrīdēto noteikumu tas radītu izmaksas ne tikai nodokļu iestādei, uzturot prasību, bet arī valstij, kurai, kā ir paredzams, būtu jānodrošina Commissione Tributaria Centrale darbība arī ilgu laiku. Iekasēšanas iespējamību ietekmē ne tikai tas, ka nodokļu iestāde ir saņēmusi divus nelabvēlīgus tiesas nolēmumus, bet arī vienkārši tas, ka, paeļot laikam, dažas summas, iespējams, vairs nav atgāstamas pat tad, ja vēl tiktu saņemti labvēlīgi spriedumi. Turklāt iekasēšanas pienākums ir jāizvērtē pretstatā pienākumam dot iespēju nodokļu maksātājam slēgt savus kontus sākot no laika posmā pēc tam, kad ir beidzies katrs PVN periods. Situācijā, kad strīds ir pastāvējis jau ieviešanas laikā, nenovērstami pienāks brīdis, kad šādiem apsvērumiem ir jābūt nozīmīgākiem par pienākumu uzturēt visas PVN prasības. Apstrīdētajā tiesību normā ietvertie kritēriji šādā saistībā šķiet sāpīgi.

Salīdzinājums ar Likuma Nr. 289/2002 16. pantu

49.

Komisija atsaucas uz Corte di Cassazione tiesu praksi attiecībā uz 16. pantu Likuma Nr. 289/2002, kura 8. un 9. pants bija priekšmets Komisijas prasībai lietā C-132/06 un kuras Tiesa atzina par nesaderīgiem ar ES tiesību m. 16. pants ļauj nodokļu maksātājam panākt jebkuras procesā esošas tiesvedības izbeigšanu, ja tas samaksā 10 % no prasības summas vai EUR 150, ja prasības summa ir mazāka par EUR 2000. Corte di Cassazione nosprieda, ka attiecīgais pants ir nesaderīgs ar ES tiesību m to pašu iemeslu dēļ kā Likuma Nr. 298/2002 8. un 9. pants. Komisija norāda, ka šāds secinājums ir būtisks, izvērtējot apstrīdēto noteikumu, kurš saskaņā ar Komisijas teikto ir "faktiski identisks".

50.

Jautājums par Likuma Nr. 289/2002 16. panta saderību ar ES tiesību m netiek izskatīts šajā lietā, un Tiesai nav jāsniedz viedoklis par to. Tomēr es uzsveru, ka tas norāda uz vismaz vienu būtisku atšķirību attiecībā uz apstrīdēto tiesību normu, proti, ka tā ir piemērojama visos tiesas procesos visās nodokļu tiesās neatkarīgi no to ilguma. Tādējādi minētais daudz vairāk atbilst "vispārējā atbrīvojuma" iezīmei nekā apstrīdētā tiesību norma, kas ir piemērojama tikai trešās instances tiesvedībā, kad visa tiesvedība kopumā ir ilgusi vairāk nekā 10 (faktiski 14) gadus. Tāpēc es neuzskatu, ka attiecībā uz minēto jebkura valsts tiesu prakse, kas attiecas uz Likuma Nr. 289/2002 16. pantu, varētu tikt uzskatīta par būtisku.

Salīdzinājums ar risinājumiem atsevišķos gadījumos

51.

Komisija uzsver, ka apstrīdētā tiesību norma ietver visu attiecīgo strīdu izbeigšanu, neapsverot nekādu tādā sprieduma iespējamo, kas būtu labvēlīgs nodokļu iestādei. Tā pretstatā šo tiesību normu citām Itālijas tiesību normām, kas paredz strīdu atrisināšanu tiesās starp nodokļu iestādi un nodokļu maksātāju, balstoties uz individuālu strīda novērtējumu, ko veic iestāde, un/vai daļēju pieprasītās summas samaksu, ko veic nodokļu maksātājs. Apstrīdētais noteikums, pēc Komisijas domām, drēzāk ietver vispārēju atbrīvojumu sprieduma lietā C-132/06 izpratnē nekā atsevišķam gadījumam piemērojamo risinājumu, ko tā, šķiet, uzskata par pieņemamu.

52.

Mani šis argumentācija nepārliecina.

53.

Jāatzīst, ka lietas dalībnieks, kurš ir zaudējis pirmajā instancē un pirmajā apelācijas instancē, var uzvarēt otrajā apelācijas instancē. Turklāt šāds lietas dalībnieks parasti novērtīs ar lielāku vai mazāku precizitāti savas intereses un izredzes, pirms iesniegt otro apelācijas sūdzību. Tāda valsts iestāde kā nodokļu iestāde arī var vēlēties, pamatojoties uz vispārējo tiesisko drošību, valsts interesēs saņemt galīgo apelācijas spriedumu.

54.

Pirmkārt, šķiet, ka apstrīdētā tiesību norma faktiski aizvieto nodokļu iestādes interešu izvērtējumu attiecībā uz lietas izskatīšanu, daļēji statistiski tuvinot to iespējamību, ka apelācijas instances nolūmums varētu tikt mainīts. Tā kā šāda iespējamo ir neliela, kā to, šķiet,

nor?da apstr?d?t? ties?bu norma, gal?g? apel?cijas nol?muma neesam?ba, lai gan nav lab?kais iesp?jams variants, tom?r nav tik problem?tiska.

55.

Otrk?rt, izkl?st?tais risin?jums atseviš?os gad?jumos, ja nodok?u iest?de piln?b? atsak?s no savas uztur?t?s pras?bas apmai?? pret da??ju pras?bas summas samaksu, neš?iet lab?ks risin?jums. Tas noteikti sniedz vai nu maz?kus, vai liel?kus nodok?u ie??mumus, k? b?tu vajadz?jis iekas?t, ja attiec?g?s ties?bu normas tiktu pareizi interpret?tas, vienlaic?gi atsakoties no jebk?das iesp?jas sa?emt p?d?j?s instances tiesas nol?mumu attiec?b? uz šo interpret?ciju.

56.

Abi varianti nav nevainojami attiec?b? uz visa maks?jamo nodok?u apm?ra iekas?šanu, bet tie abi ir pie?emami un nav sal?dzin?mi ar visp?r?jo atbr?vojumu sprieduma liet? C-132/06 izpratn?.

Pamatojums, balstoties uz ECPAK

57.

Turpret? nepieciešam?ba iev?rot pras?bu attiec?b? uz "sapr?t?gu termi?u", kas noteikta ECPAK 6. panta 1. punkt? (27) (un ES Pamatties?bu hartas 47. punkt?, kas attiecas uz dal?bvalst?m, kad t?s ?steno ES ties?bas), š?iet, ir skaidrs un ?oti sp?c?gs pamatojums t?dam noteikumam, k?ds ir ietverts apstr?d?taj? ties?bu norm?. Attiec?b? uz tiesisk?s droš?bas pras?bu 10 gadi š?iet ?oti ilgs laiks lietas izskat?šanai, ja vien šis ilgums nav pamatots ar ?pašiem lietas apst?k?iem (28). Apstr?d?t? ties?bu norma faktiski ir piem?rojama tikai tiesved?bai, kas 2010. gada apr?l? ir bijusi izskat?šan? treš?s instances ties? 10 (faktiski 14) gadus vai ilg?k un kuras kop?jais izskat?šanas laiks t?d?j?di ir bijis iev?rojami ilg?ks. Lai gan š?ds ilgums vien ir ac?mredzami nopietna probl?ma, kas dal?bvalstij ir j?risina (29), es nedom?ju, ka saska?? ar ES ties?b?s ietverto pien?kumu nodrošin?t efekt?vu PVN iekas?šanu var piepras?t, lai 10 l?dz 14 gadus past?v?tu tiesiska nedroš?ba saist?b? ar apstr?d?to nodok?a summu, attiec?b? uz kuru nodok?u maks?t?js jau ir sa??mis divus labv?l?gus spriedumus.

58.

T?d?j?di, ?emot v?r? visus iepriekšmin?tos apsv?rumus, es uzskatu, ka apstr?d?t? ties?bu norma šaj? liet? nav sal?dzin?ma ar noteikumiem, kas tika apskat?ti liet? C-132/06, un nenor?da uz to, ka lt?lija nav nodrošin?jusi atbilstošu PVN sist?mas piem?rošanu.

Nodok?u neitralit?tes pras?ba

59.

Viena apstr?d?t?s ties?bu normas da?a tom?r, š?iet, ir apstr?dama, inter alia, ?emot v?r? Tiesas spriedumu liet? C-132/06, attiec?b? uz "nodok?u neitralit?tes" pras?bu, proti, pien?kumu "nerad?t iev?rojamās atš?ir?bas attieksm? pret nodok?u maks?t?jiem vien? dal?bvalst? vai vis?s dal?bvalst?s" (30).

60.

Komisija uz to v?rš uzman?bu, jaut?jot, k?d??, ja p?rveidot? dekr?tlikuma 3. panta 2.a punkta m?r?is patieš?m bija samazin?t Commissione Tributaria Centrale un Corte di Cassazione non?kušo un neizskat?to lietu skaitu, to piem?roja tikai tiesved?b?m, kuras attiec?gaj? datum? atrad?s izskat?šan? ilg?k nek? 10 gadus, nevis vis?m tiesved?b?m, kas taj? laik? atrad?s ties?s,

br?d?, kad t?s sasniedza 10 gadu ierobežojumu.

61.

Man neš?iet, ka šis jaut?jums ir atbilstošs š?s lietas saturam, kas, j?atg?dina, attiecas tikai uz liet?m, ko izskata Commissione Tributaria Centrale. Kad apstr?d?t? ties?bu norma st?j?s sp?k?, visas šaj? ties? iesniegt?s apel?cijas s?dz?bas bija izskat?šān? ilg?k nek? 10 gadus un taj? apel?cijas s?dz?bas vair?k iesniegt nevar?ja.

62.

Tom?r 3. panta 2.a punkts kopumā patieš?m rada atš?ir?gu attieksmi pret PVN lietu izskat?šanu p?d?j? apel?cijas instanc? atkar?b? no datuma, kad t?s tika iesniegtas, nevis no laika, cik ilgi t?s atraduš?s izskat?šan? (31). Un, lai ar? 10 gadu krit?riju var?tu uzskat?t par objekt?vu (lai gan, k? tas ir ar jebkuru termi?u – patva??gu) atš?ir?bas iez?mi, to izv?rt?jot, ?emot v?r? “sapr?t?ga termi?a” pras?bu, kas noteikta ECPAK 6. panta 1. punkt? un Eiropas Savien?bas Pamatties?bu hartas 47. pant?, neš?iet pie?emami, ka šim krit?rijam ir atš?ir?ga ietekme atkar?b? tikai no t?, kur? datum? tika iesniegta p?d?j? apel?cijas s?dz?ba.

63.

Tom?r es neuzskatu, ka tas ir pietiekams pamats, lai nolemtu, ka apstr?d?t? ties?bu norma pati par sevi nav sader?ga ar It?lijas pien?kumu nodrošin?t efekt?vu PVN iekas?šanu un [t?s pien?kumu] nodrošin?t to, ka nodok?u maks?t?ji pilda savus pien?kumus saska?? ar PVN sist?mu. Vien?gi var?tu piepras?t vien?du attieksmi pret vis?m situ?cij?m, uz kur?m attiecas p?rveidot? dekr?tlikuma 3. panta 2.a punkts, vismaz, cikt?l t?s attiecas uz PVN. Ja visos gad?jumos, kad tiesved?bas ilgums sasniedz 10 gadus, pret apel?cijas s?dz?b?m, ko izskata Corte di Cassazione, iztur?tos t?pat k? pret t?m, ko izskata Commissione Tributaria Centrale, š?ds sarežž?jums var?tu tikt nov?rstis. To pašu var?tu attiecin?t uz situ?ciju, ja nosac?jumus, k?di šobr?d tiek piem?roti apel?cijas s?dz?b?m, ko izskata Corte di Cassazione, piem?rotu ar? apel?cijas s?dz?b?m, ko izskata Commissione Tributaria Centrale. Tom?r es nedom?ju, ka Tiesai ir j?pauž viedoklis par k?du no š?m pieej?m vai jebkuru citu pieeju saist?b? ar šo l?gumu sniegt prejudici?lu nol?mumu. Š?di apsv?rumi nav b?tiski, lai atbild?tu uz jaut?jumu, vai t?du normu k? apstr?d?t? ties?bu norma, skatot to atseviš?i, nepie?auj pareiza ES ties?bu aktu interpret?cija.

Secin?jumi

64.

T?p?c es uzskatu, ka Tiesai uz Commissione Tributaria Centrale uzdoto jaut?jumu b?tu j?atbild š?di:

t?da valsts noteikuma, saska?? ar kuru pievienot?s v?rt?bas nodok?a str?dos starp nodok?u maks?t?ju un nodok?u iest?di, ja ir pag?juši 10 gadi no br?ža, kad tika uzskata tiesved?ba pirmaj? instanc?, otr? apel?cija, ko ?steno nodok?u iest?de p?c tam, kad tai nelabv?l?gus spriedumus pie??musi gan pirm?s instances tiesa, gan pirm? apel?cijas tiesa, autom?tiski tiek pabeigta, otrajai apel?cijas tiesai nepie?emot nol?mumu p?c b?t?bas, past?v?šanu neliedz ne LES 4. panta 3. punkts (EKL 10. pants), ne ar? 2. un 22. pants Padomes 1977. gada 17. maija Sestaj? direkt?v? par to, k? saska?ojami dal?bvalstu ties?bu akti par apgroz?juma nodok?iem – Kop?ja pievienot?s v?rt?bas nodok?u sist?ma: vienota apr??inu b?ze.

(1) Ori?in?lvaloda – ang?u.

(2) Padomes 2006. gada 28. novembra Direkt?va 2006/112/EK par kop?jo pievienot?s v?rt?bas

nodokļa sistēmā (OV L 347, 1. lpp.).

(3) Padomes 1977. gada 17. maija Sestās direktīvas par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopējā pievienotās vērtības nodokļu sistēmā: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp., vairākkārt grozīta).

(4) Skat. tagad Direktīvas 2006/112 2. panta 1. punkta a) un d) apakšpunktu.

(5) Šķot no 1993. gada 1. janvāra 22. pants tika aizvietots ar 28.h pantu (Padomes 1991. gada 16. decembra Direktīva 91/680/EEK, kas papildina pievienotās vērtības nodokļu kopējo sistēmu un groza Direktīvu 77/388/EEK nolūkā atcelt fiskālās robežas (OV L 376, 1. lpp.)), neveicot būtiskas pārmaiņas minētajos nosacījumos. Skat. tagad Direktīvas 2006/112 252. panta 1. punktu, 206. un 273. pantu.

(6) 2008. gada 17. jūlija spriedums (Krājums, I–5457. lpp.).

(7) Sprieduma 43. un 44. punkts.

(8) Likumdošanas dekrēts Nr. 545/1992.

(9) Šķiet, ka 2010. gada oktobrī vēl nebija izskatīti gandrīz 211000 apelācijas sūdzību, bet ir cerība, ka visas tiesvedības Commissione Tributaria Centrale tiks pabeigtas līdz 2012. gada 31. decembrim, tādējādi nodrošinot, ka šo iestādi varēs pilnībā likvidēt.

(10) 3. panta 2.a punkts Dekrētlikum Nr. 40/2010, kurš tika pārveidots likumā ar Likumu Nr. 73/2010, ar kuru ievieša 3. panta 2.a punktu. Trešā panta nosaukums ir “Tiesvedības apmēra samazināšana un [nodokļu] iekasēšanas racionalizācija”. Turpmāk tekstā attiecībā uz 3. panta 2.a punkta pirmo teikumu un a) apakšpunktu izmantošu terminu “apstrādātā tiesību norma”.

(11) Tā sauktais “Pinto Act”, kurā ir paredzēts mehānisms kompensācijas pieprasīšanai par nesamērīgi ilgu tiesvedību, tika izveidots pēc virknes ļoti kritisku Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumu pieņemšanas.

(12) Aptuveni EUR 11500.

(13) Skat. iepriekš 11. punktu.

(14) Lieta C-417/10 3M Italia, kurā tiesas sēde notika tieši pirms tiesas sēdes šajā lietā.

(15) Skat. sprieduma lietā C-132/06 44., 45. un 47. punktu.

(16) Skat. sprieduma 8. un nākamajos punktos ietvertos kopsavilkumus un manu secinājumu šajā lietā 11. un nākamajos punktos.

(17) Tās sprieduma 47. punkts.

(18) Tās sprieduma 52. punkts.

(19) Un šī lieta attiecas uz prasību par uzkrājumu, kas radās (vai neradās) apmēram pirms 30 gadiem.

(20) Skat. 37.–39. punktu iepriekš 7. punktā minētajā spriedumā lietā C-132/06.

(21) Sestās direktīvas 22. panta 4. un 5. punktā bija paredzēts, ka nodokļu maksātājiem ir jāiesniedz deklarācija divu mēnešu laikā pēc katra nodokļu perioda beigām, kas nedrīkstēja

p?rsniegt vienu gadu, un, iesniedzot deklar?ciju, tiem bija j?samaks? PVN neto apm?rs.

(22) 2007. gada 18. j?lija spriedums liet? C-119/05 (Kr?jums, I-6199. lpp.).

(23) 2009. gada 3. septembra spriedums liet? C-2/08 (Kr?jums, I-7501. lpp.).

(24) Skat otro un ?etrapdsmi? apsv?rumu Sest?s direkt?vas preambul? un sprieduma liet? C-132/06 39. punktu.

(25) Skat 2. pantu Padomes 2007. gada 7. j?nija L?mum? 2007/436/EK, Euratom, par Eiropas Kopien? pašu resursu sist?mu (OV L 163, 17. lpp.).

(26) Skat. European Union public finance, ceturtais izdevums (ES Publik?ciju birojs, 2008), 239. lpp.

(27) Eiropas Cilv?kties?bu tiesa ir atk?rtoti l?musi, ka procesu?la kav?šan?s It?lij? ar? situ?cij?s, kad lietas ilgums ir maz?ks par 10 gadiem, rada ECPAK 6. panta 1. punkta p?rk?pumu (skat. piem?ram, 2001. gada 18. oktobra spriedumu liet? Sciortino pret It?liju Nr. 30127/96 (2. sada?a), 19. un n?kamie punkti, un spriedumu liet? Scordino pret It?liju (Nr. 1) [virspal?ta], Nr. 36813/97, ECT 2006-V, 175. un n?kamie punkti.

(28) Saist?b? ar liet?m, ko izskata ES tiesas, skat., piem?ram, 2009. gada 16. j?lija spriedumu liet? C-385/07 P Der Grüne Punkt (Kr?jums, I-6155. lpp., 181. un n?kamie punkti).

(29) Skat. iepriekš. 9. zemspv?tras piez?mi.

(30) Sprieduma 39. punkts.

(31) Faktiski past?v tr?s veidu dal?jums: pret apel?cijas s?dz?b?m, ko izskata Commissione Tributaria Centrale, ir cit?d?ka attieksme nek? pret t?m, ko izskata Corte di Cassazione, un pret apel?cijas s?dz?b?m, ko izskata p?d?j? min?t? tiesa, ir daž?da attieksme atkar?b? no t?, vai lieta tika ierosin?ta pirms 2000. gada 26. maija vai p?c t?.